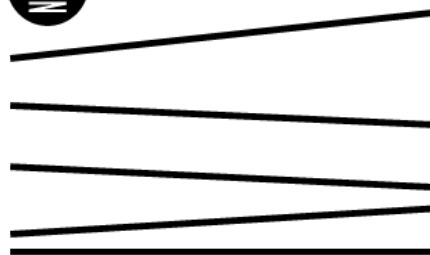

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Alternativ titel | Alternative title:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

H.V. Kaalund.

Tre Tidsdigte

3 Tidsdigte.

Kjøbenhavn : C. A. Reitzel, 1848

16 s.

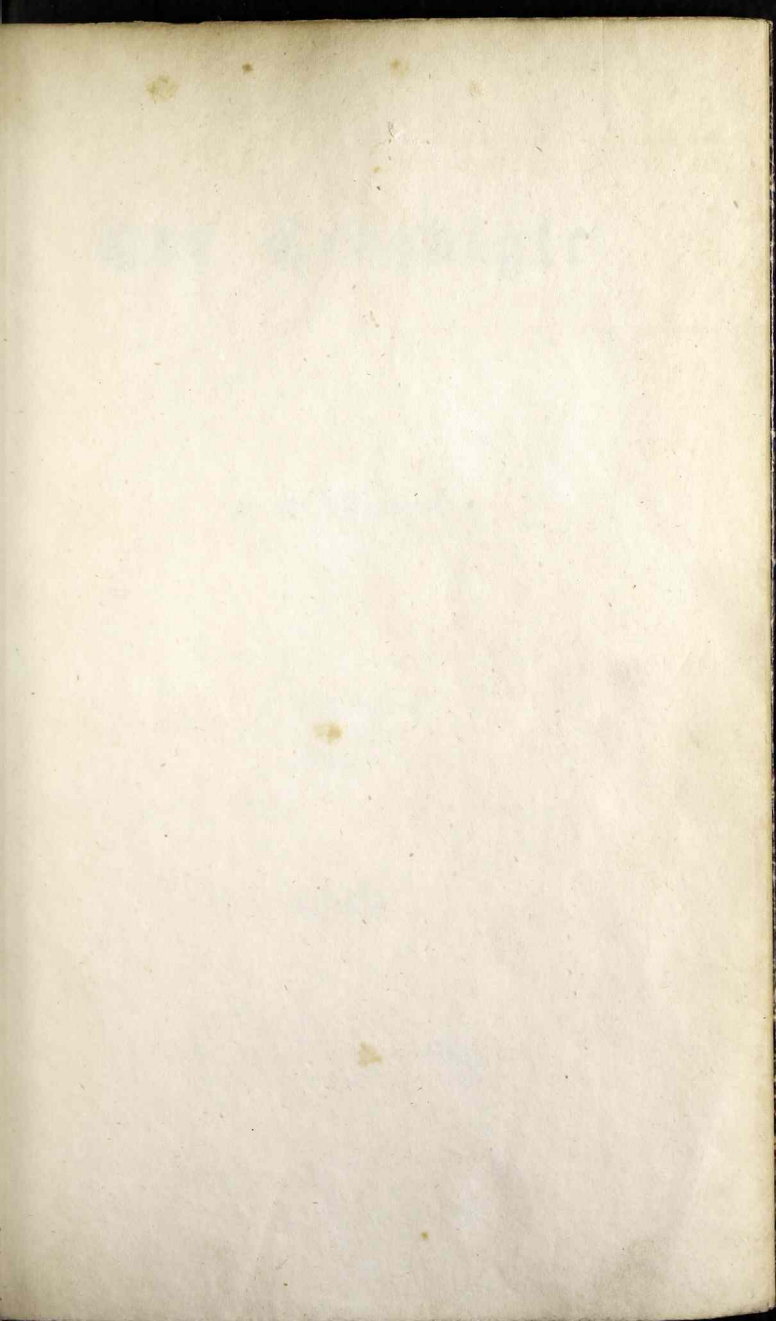
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

Tre Tidsdigte

af

H. B. Raalund.

-
1. Revolutionstiden.
 2. Til de Gamle.
 3. Til de Unge.
-

1848.

Kjøbenhavn.

Forlagt af Universitetsboghandler C. A. Reihel.

Trykt hos Kgl. Hofbogtrykker Bianco Luno.

1713

1713

1713

1.

Revolutionsiden.

Giganten var styrtet; paa ensom De
Maatte han, som ryttede Verden, doe;
Og Verden gif atter sin gamle Gang,
Over hundrede Balpladse Fuglene sang;
Behersket af Kongernes baarne Slægt
Var Folkene atter den gamle Vægt. —
Og der var Fryd i Philisternes Leir,
Nu havde man vundet den store Seir;
Nu kom det ei meer end til Pennesstrid,
Nu vared vel Freden til evig Tid;
Nu havde de lænket med seige Baand
Omvæltningens bigende Kæmpeaand;
Nu løstede sig Dværge hoi paa Taa,
Nu mylred Pygmæer fra hver en Braa —
Og Dagene kom, og Dagene gif,
Og der blev blandet en Dvaledrif,

Og der blev øst med et bundløst Sold,
 Og præket om Fred og Maadehold;
 Men Misforneielens Dævel sneg
 Sig over Jorden og drev sin Leg;
 Den listede sig ind i Hytte og Slot,
 Med ængstende Tvivl og isnende Spot;
 Den rokkede ved Alt, den gnavede skjult,
 Saa Alt blev tomt og underligt huult.
 Og Tiden lignede en sminket Gjel,
 Den skjulte med Smil de slappe Træk;
 Den mærkede Øren ved Træets Rod,
 Den anede Vulkanen, hvorpaa den stod. —
 Og der blev født en Slægt uden No,
 En Slægt uden Tillid og Barnetro;
 Den hvirvlede sig i den vildeste Dands,
 Den gabede midt i Blændværkets Glands;
 Hvad Tænkerne skrev, hvad Skjaldene sang,
 Det havde for den ei Livsfyldens Klang.
 Den lyttede med Forventningens Bee,
 Som skulde nu brat det Mægtige see;
 Den ventede og ventede paa Skjæbnens Dom,
 Den raabte: Kom ind! Men Ingen kom:
 Den nye Messias, den nye Prophet,
 Som Sværmerne spaaede, blev ikke seet,
 Og Ingen tændte det Sandheds-Lys,
 Hvorpaa man haabede i Tvivlens Gys.
 Hvad hjalp den grublende Menneskeløgt,
 De Bises Steen blev forgjæves søgt.
 Det syntes Alt som et Kredsløb dumt,
 Hvori det Krumme blev evig krumt.

Med Noden fik man dog aldrig Bugt,
 Og Frihedens Tempel blev evig luft. —
 Det var, som Livet i Fredens Skjed
 Var viet ind til en langsom Død,
 Det var, som skulde dets Pulse staae,
 Hvad eller Gjensfødelsens Time slaae.

Den kom, den kom, den ventede Stund,
 Den brast under Foden, den hule Grund.
 Den mørke Sky har sit Lyn udsendt,
 Og Freden, „den evige Fred“, er endt.
 I Dyrer vælter sig Tidens Flod,
 Dens Bølger er farved med Menneskeblod;
 Dens dybeste Bundfald af Had og Nag
 Er stegen for Lyset og kommen for Dag,
 Og alle de Suk, som i Stilheden lød
 Om Menneskeslægtens gamle Nød,
 Om Menneskeslægtens skuffede Haab,
 Er voxet til et Befrielsesraab —
 Et Raab, der henfarer med Stormens Suus,
 Saa Troner vakle og styrte i Gruus;
 Og Folkevilliens Kæmpe stor
 Opløfter paany sit Hoved paa Jord;
 Den kneiser i Sky med Titanens Trods:
 Jeg vil ei behandles som død Kolos!
 Imens I feirede Blændværkets Fest,
 Stod jeg derude i Slud og Blæst.
 Nu vil jeg smage den Lykke engang,
 Hvorom mig i Dromme Guds Engle sang.

Til Lykkens De fører vel en Bro,
 Hvis ellers jeg tør mine Drømme troe;
 Og kan jeg ikke derover naae,
 Gaa, lad da Dømmedagskampen staae!

Det vakler, det brager ved Kæmpens Gang,
 Og Dødsstrid sig blande med Seierssang.
 Den høieste Stordaad, den plumpeste Vold
 Opløfter Sjælen og isner den kold;
 Og Alt sig blander saa sært islæng,
 Hvi strækker sig Betler i Kongeseng.
 Mens Jordens Mægtige huusvilde gaae,
 Tage Tiggerens Børn deres Guld kroner paa.
 Ydmyget er Alt, som kneiste i Sky;
 Det Gamle er styrtet, men hvor er det Ny,
 Det Nye, det Nye, som blev forberedt? —
 En Herlighed, som Ingen har seet.
 Det er, som vi staae mellem Verdner to
 Og har kun en Spindelvævs Traad til Bro;
 Vi see omkring os et Syndflodshav,
 Men ei den Jord, som skal stige deraf
 Med klarere Lys, med renere Luft,
 Vi mærke ikke dens Blomsterdust —
 Forgjæves slippe vi Duen ud,
 Den kommer igjen uden Fredens Bud,
 Paa Himlen er Megnbuens Tegn ei sat —
 Hvor findes det frelsende Aarar?

2.

Til de Gamle.

Føler du, Gamle, dig trættet og tung,
Spørger du Nyt kun derhjemme paa Stolen?
Var ogsaa du begejstret og ung,
Steg din Mand som en Orn imod Solen?
Esværmød engang du for Frihedens Sag?
Har du den mægtige Keiser beundret,
Lyttet med Fryd til de tordnende Brag,
Da i hundrede Slag
Over Verden med Seier han dundred?

Er du nu mæt af Erfaring og Nar,
Seer du kun til ved den brogede Færden?
Længes du under de graanedes Haar
Efter Fred midt i Ufredens Verden?
Viser man ikke din Alder Respekt,
Kommer man ei dine Ønsker imøde,
Vender sig bort den opvovende Slægt,
Har dit Ord ingen Bægt?
Vinker Savnet dig hen til de Døde?

Endt er din Ungdoms begejstrede Drom,
 Fremmed forlængst for hver ny Aabenbaring
 Kæmped du svag mod den rivende Strøm,
 Som et Barn med din Oldingserfaring.
 Nøste man Tiden, du kaldte det Vind,
 Fandt at det Alt i din Ungdom var bedre,
 Da var der Alvor i Daad og i Sind;
 Hvor de Unge kom ind,
 Stod de taus blandt ærværdige Fædre.

Underligt hasted dig Tiden afsted,
 Barnet fast blev dig for klog paa dets Skamle;
 Tidsstrømmen rullede, du fulgte ei med,
 Du holdt fast, du holdt fast ved det Gamle.
 Mod din bellige Genfold, din christlige Tro
 Satte kjæft man Systemer paa nyeste Mode,
 Duunhaget Dreng hørte Græsset at groe
 Naar de Vittige loe
 Loe de ikke som Nabbek og Tode.

Siig mig, du Gamle, hvad tykkes dig nu?
 Bliver dig Verden alt værre og værre,
 Synes dig Jorden slagen med Gru
 Og forladt af sin Skaber sin Herre?
 Rammer det dig med Aarhundreders Bægt,
 Det Uhyre, som skeer; troer du Verden skal bløde
 Bløde af Saar, som du meente var lægt,
 Og den levende Slægt
 For sit Letsind forfærdeligt bøde?

Næddes du, Gamle, og sukker du: vee!
 Kan du ei meer finde Løsning paa Gaaden,
 Kan du ei Lys over Slægterne see,
 Har du tabt i Tilværelsen Traaden?
 Klager du: Herre, hvor skal vi henslye,
 Flye fra dit Mafyn for Straffen du bringer?
 Trindt paa vor Jord er for Freden ei Ly,
 Bed vor Fod er der Bly,
 Og vi eie ei Morgenens Binger!

Gamle, fornem da et trøstende Ord,
 Hør det, det kommer til dig fra de Unge:
 Seire forvist skal det Gode paa Jord,
 Det er sagt med Propheternes Tunge.
 Han som før Dagens Fødsel var til,
 I de rullende Tider bag Stjernerne vaager.
 Livet er intet Tilfældigheds spil —
 Der maa skee, hvad der vil,
 Det skal dages trods Uveir og Taager!

Vælter end Alt i det flygtige Døgn,
 Vælter sig vildt Nationer i Krampe,
 Styrte forvist skal hver kneisende Bøgn,
 Der er Seir bag de rasende Kampe!
 Taalmod, du Gamle! Striden er lang,
 Mange maae lide og Mange maae sukke;
 Menneskets Slægt skal dog juble engang
 Den Lyksaligheds sang,
 Som i Paradiis lød ved dens Bugge!

Fred om din Alder, Fred om din Tro!
 Høit over Uveiret Stjernerne tindre.
 Røver dig Verden din Alderdomsro,
 Luf da Diet og tye til dit Indre.
 Fred skal du finde bag Evigheds Hav!
 Herren er Herren, hans Navn være lobet,
 Tager han end, hvad paa Jord han os gav!
 Over Menneskets Grav
 Løfter Menneskeslægten sit Hoved!

3.

Gil de Ange.

Du, som med det skjæffe Sind,
Med de stolte Kæmpeplaner
Styrter dig i Kampen ind,
Er den Seier, som du aner,
Broder, meer end Hjernesvind?
Er du meer end Tidens Gjæk?
See den Gamles slappe Træl —
Kæmper blive kan til Dværge,
Muus er født saa tidt af Bjerger,
Du med Dine stolte Planer,
Du vil flytte Bjerger væk!

Herlig, herlig er din Drøm:
Verdensfrihed, Verdenslykke!
Gjenfødt skal nu Livet dykke
Op af Tidens vilde Strøm
Og bortkaste karst sin Krykke,
Glædestempler skal det bygge,
Blive som en festlig Leeg —
Ingen, Ingen sidde bleg
I den kolde, mørke Skygge.

Nærmer sig alt Seirens Dag,
 Jubler du den alt imøde?
 Sank i Graven med de Døde
 Tusindaarige Bedrag?
 Krymper sig for Sandheds Vælde
 Løgnen i den sidste Strid?
 Staae vi for en gylden Tid
 Uden Herskere og Trælle?

Nande vi dens rene Lust,
 Falder fra vort Die Bindet?
 Tør nu Ingen meer forblindet
 Sætte Vanvid mod Fornuft?
 Har det Evige maaskee
 Sig paany da aabenbaret,
 Er hvert Spørgsmaal alt besvaret?
 Kan den vantro Thomas see,
 Lægge Fingren selv i Hvet?

Broder, det er Sværmeri!
 Bag de skønne Illusioner
 Leer den bittre Ironi.
 Paa Tyranners knuste Troner
 Er dog ikke Verden fri;
 Der er blodigt Had og Trods
 Mellem Jordens Millioner,
 Al, og ingen ny Forsoner
 Vandrer kjærlig mellem os.

Ham, som talte Fredens Død,
 Frelseren i Stovets Døse,
 Ham gav man en Tornekrone;
 Han blev ikke hørt paa Jord. —
 Fremad bruste Tidens Elv,
 Nigler sank og nye blev grundet,
 Lykken blev dog aldrig fundet —
 „Elsk Din Næste som dig selv“,
 Denne Seir blev aldrig vundet.

Man har kæmpet, man har lidt,
 Man har prøvet, man har vraget,
 Men med Lykken ligevidt
 Staaer man sluffet og bedraget. —
 Du vil gjøre Kæmpeskridt,
 Du vil brat en Verden forme
 Uden Kampe, uden Storme,
 Give Hver, som savner, Sit!

Paa det faldne Babels Gruus
 Bygger du et nyt, og Brimlen
 Jubler i sin Frihedsruus,
 Troer det føre skal til Himlen,
 Venter sig saa fast en Borg,
 Som skal slutte Lykken inde,
 Værne mod den gamle Fjende,
 Værne Livet imod Sorg.

Hidtil har paa Sand man bygt —
 Frihed, Lighed skal nu være

Kæmpesoilerne som bære
 Underværket af vor Kløgt;
 Fast paa dem skal Templet kneise;
 Enighedens stærke Aand,
 Løst af Tyranniets Baand,
 Skal for Evighed det reise.

Broder, det er Sværmeri!
 Kampen raser paa vor Klode —
 Hæv os, styrk os, gjør os gode;
 Da, først da er Verden fri.
 Al, thi, Broder, Tidens Drm,
 Verdensnøden, Verdensskaden
 Ligger ei paa Overfladen,
 Ei blot i den ydre Form.

Søg den i det indre Liv,
 Der skal du Tyrannen fælde;
 Kun ved Kjærlighedens Bælde
 Kan du ende Verdens Riv,
 Skabe Mennesker af Trælle.
 Alt det Andet slaar ei til,
 Er kun Tant og Gjøglespil,
 Ender Kampen ei herveden,
 Skiller Klinten ei fra Hveden.

Frihed, Frihed! ei dens Skin,
 Frihed, ikke blot for Haanden!
 Frihed, Broder, Lys for Aanden,
 Lys og Luft for Sjæl og Sind!
 Bant og du skal lukkes ind,

Søg kun trostlig du skal finde!
 Staaer du selv i Templet inde,
 Led da fra det lave Trin
 Brødrene som gaae iblinde!

Led dem paa det rette Spor,
 Lær dem Hadets Blus at dæmpe,
 Lær dem Lysets Strid at kæmpe
 Mod det Slette her paa Jord,
 Mod det Slette, hvor det findes,
 Mod den Lidenstabel, som raa
 Med besudlet Haand vil naae,
 Hvad der kun ved Reenhed vindes!

Siig den: det er Banvid, siig,
 At den tumle maa tilbage,
 I Forbandelser og Klage
 Taber sig dens Seiersstrøg!
 Siig den: Bladet vil sig vende,
 Nusen varer knap et Døgn;
 Siig den: Kampen for en Løgn
 Med Forfølgelse maa ende!

Broder, jeg er ung som du,
 Deler Savn som du med Tiden;
 Jeg maa med som du i Striden;
 Frem til Lyset staaer min Hu. —
 Det skal seire, ja forvist,
 Mørket meer og meer fortrænges!
 Og saa jeg i Støvet længes,
 Har som du ei No og Nist.

Fremad mod det store Maal!
 Fremad paa den dunkle Klode,
 Fremad, Broder! men med Taal —
 Lang er Kampen for det Gode.
 Langsomt dæmrer Friheds Dag;
 End i Mørket samler Sværmen,
 End har Vinen ei sin Smag,
 Den er plumret end af Bærmen.

Langsom gaaer det, langsom ja,
 Gjennem nye Illusioner;
 Der er flere Tornekroner,
 Flere Kors paa Golgatha.
 Længe vil endnu man rave
 Frem mod Maalet, Skridt for Skridt —
 Broder, naar Enhver faaer Sit
 Smuldre vi i vore Grave.

Lad os drømme kun en Drøm
 Om et Liv, som skal sig dykke
 Udtret op af Tidens Strøm,
 Om et Liv med mere Lykke!
 Lad os haabe fast derpaa,
 Kæmpe med den Kraft, vi eier,
 Kæmpe, Broder, for en Seier,
 Som en bedre Slægt skal naae!

